

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Šsmolerjez knihicziščeženi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 nr. dostacž.

5. njeđzela po tšjoch kralach.

Jos. 24, 15—16.

Hdyž je nan wot straschneje khorosće nadpadnjeny a čuje, so so jeho žiwjenje ke kónzei bliži, dha šhromadži wón drje tych šwójich wokolo šwojeho šmjertneho łoza a šjewi jim šwoju poslednu wolu a napomina jich s nashonjenja šwojeho žiwjenja. Tak je tež něhdy Josua, Mójsašowu nasłědnik, kiž je Šsraelske džěczi do šlubjeneho kraja pschijedł, činił. Nadawł jeho žiwjenja běšche dołonjany: Šsrael bydlešche w tym kraju, kotryž běšche Bóh Abrahamej a jeho šymjenju šlubil. Wón čujesche, so je tón čaš bliski, w kotrymž budže Bóh jeho wot tuteje semje wotwolacž. Duž šhromadži wón wschitke Šsraelske splahi do Sichema a powola Šsraelskich staršich, wyschšich, šudnikow a přjódštajenych pod dub, hđžež běšche něhdy Jakub zušych pschibohow šabrjebał a šwój dom k šlužbje Boha teho Anjela pošwjećil (1. Mós. 35, 1—4) a praji temu ludu posledne božemje. Šchtož běšche wón w šwojim dołhim žiwjenju nashonił, to wón temu ludu na wutrobu položil. Wón dopomni Šsraelske džěczi na wulke dobroty, kotrež běšche Bóh jim wopokajowal wot čaša wótza Abrahama šem, na džiwne wodjenje, psches kotrež běšche Bóh wótzow wumohl s Egiprowskeho wotrocžkowsťwa a jim tutón plódný rjany kraj Šsanaan k wobšedženštwu dał. A potom napomina wón jich: „Dha boječe so nětko teho Anjela a šlužče jemu šwěrnje a woprawdže a wostaječe pschibohow, kotrymž šu waschi wótzojo šlužili s tamneje štrony rěki a

w Egiprowskej a šlužče temu Anjesej.“ Ale wón njeha a njemóže jich k temu nusowacž. Šsami dyrbjja so roššudžicž, komuž chzedža šlužicž. Wón jim zyle pschewostaja, tak chzedža so roššudžicž. „Deli so so wam njespodoba, šlužicž temu Anjesej, dha wubječeče šebi dženska, komuž chzedže šlužicž. Chzedže temu Bohu, kotremuž šu waschi wótzojo šlužili s tamneje štrony rěki, abo tym Amorejskim pschiboham, w kotrychž kraju wy bydleče, šlužicž?“ Wón šam je wěšty a njekhabłazy, wón wotpołoža psched Bohom a zplým ludom to wusnacže a to šlubjenje: „Ša pať a mój dom chzemý temu Anjesej šlužicž.“

A roššudženju napomina Bóh tež tebe dženska, luby ššhesčijano! „Wubječeče šebi dženska, komuž chzedže šlužicž,“ tak pschijwola Bóh kóždemu, kiž tute šłowa čita. Ty móžeš pschiboham šlužicž abo Bohu temu Anjesej. Ale roššudžicž so dyrbišch. A temu je Bóh tebi žiwjenje dał, k temu je wón tebe rošwuzowacž dał w šchuli a w pacžerškej wucžbje, k temu dawa wón tebi šwoje šłowo předomacž, k temu ščele wón na tebe šbože a njesbože, wješele a šrudobu, so by ty so roššudžil ša Boha abo pschecžiwu njemu. Nicžo njehidži Bóh tak jara kaž liwkošć. W Šjem. šwj. Jana 3, 15—16 šteji pišane: „D hdy by šymny abo čoply byl! Dofelž pať liwki šy a ani šymny ani čoply, budu ja čže wupluncž s mojeho rta.“ Duž wubjeť šebi dženska, komuž chzedšch šlužicž. Šunje našchim šerbškim wošadam placži tuto napominanje. Šwontownje kčžeje pola naš ššhesčijanske žiwjenje. Šyrkwoje šu njeđzela s šemscherjemi napjelnjene, wschitke džěczi budža ššchžene,

wščitke mandželstwa wërowane, kôždy semrjety i Božim słowom pohrjebany. Ale kak wjele je pschi tym swonkowneho waschnja; kak wjele je tych, kotřiz tam a sem khablaju njes Bohom a śwëtom, kotřiz njedzëlu nêkotre hodžiny Bohu služã a hewať pschiboham! To nješmë tať wostacž. Rosšbudžcže so!

Wubjeřcže řebi dženřã, komuž chzecže služicž!

1. Wn mójecže pschiboham služicž.
2. Wn dyrbicže Bohu temu Rnjesej služicž.
3. Tehodla služcže wšchitzn kaž Josua: Sa a mój dom chzemy temu Rnjesej služicž.

1. „Wubjeřcže řebi dženřã, komuž chzecže služicž. Chzecže temu Bohu, kotremuž řu waschi wótzojo služili i tamneje strony řëfi, abo tym Amorejskim pschiboham, w kotřichž kraju wn bydlisce, služicž?“ Josua chze i tutymi słowami prajicž: Chzecže-li, kaž nêhdy waschi wótzojo pschi horje Sinai, řebi řtote cžëlo cžinicž a jemu woltať natwaricž a wopory pschinjesč a ř njemu řo modlicž, abo chzecže-li Amorejskich pschibohom, kotřichž kraj scže řebi dobyli, řa řwojich Bohom męcž a jim bójřku cžescž wopokasowacž, dha to cžinicže. Žadyn cžlowjeť njemóže wam pschi tym wobaracž. Wn macže řwobodnu wolu. Wn mójecže řebi bohom wuřwolicž, řař-řichž chzecže.

Wobrašy pschibohom řebi pola nař ničtô njecžini, ale pschibohom, kotřimž ludžo řlužã, je řich řiřcže dženřã jara wjele. Woni řëřaju: řobuczłowjekojô, řemřte řubla, řwëtnë wjeřëla a řadoscže cžëla. Tych řo řich wjele boja, řich lubuja a jim řo dowërja wuřche wšcheho, jim wopruja wščitko, řchtož maja. Šdžëř-řulřž pohladacže, wřchudžom widžicže pschikladn řa to. W nařchich dnjach je wjele řajřich, kotřiz řo njeħańbujã, to řwjate wuřmëwacž a řestrowacž; biblija je jim pořna řajřow, kotřëž řu cžescžëlařomni mëřchnizy řebi wumyřřili, řo bychu ludži wobknežřili; řwjate Bože porjady kaž mandželřtvo a wuřchnoscž — řjecžãř, kotřëž řmë řôždy, řiž chze, řostorřacž; řudny džen a wëcžne řiwjenje — řch-řrenje, řřched kotřimž móžã řo jenož džëcži a řony bojecž. A tuto řwoje bješbóžne mënjenja rosšchëřjeju woni řjawnje do luda. Šchto pať řwaži řebi, jim nãřchëcžiwô řtupicž a jim wotmolwicž, kaž řo řluřcha? Ach, řich wjele boja řo řich wuřmëwanja. We wutrobje jim wřchãř njëřchihłôřujã, ale pschëcžiwô nim wuřtupicž, në, to njecžinja. Šchto bychu ludžo ř temu prajili, řdnž widžã, řo řa řo řiřcže ř řtarej wëřje džëřžu? Lubn řchëřcžijãno, řdnž řy řy řjëlëčãľ pschi wuřmëřchenju teho, řchtož je řwjate, dha řy řy pschiboham řlužil; mënjenje ludži bëřche řwój pschibóh. Wjele je tež řajřich, kotřiz maja jenož myřë řa řemřte řubla a řwëtnë wjeřëla. Wažniřche řacž řo řtaracž řa řwoju njëřmjertnu duřchu, řda řo řim byčž, řjenjeř řebi řařlužicž, řo bychu řebi nêkotre wjeřële hodžiny pschihotowacž a řwoje řiwjenje wuřiwacž mohli. Šo ma tutôn pschibóh tež pola nař wjele řlužobniřow, to ř teho widžimn, řo řo w cžãřu řnijow řwjaty džen řuřto wotřwjecžuje, řo tež njedzëlu na polach džëřaju. A kak wjele je wotrocžřow řadosčřow cžëla, wöřëbje njëřbóžcžiwoscže a wopiřřtwa! Šo bychu řwojim pschiboham řlužili, řabhžã na řonu a džëcži, njëřpöřluchaju na řlôř řwëdomnja, na radu a warnowanje řwëřnyř pschëcžëlow.

Šsu jenož nêkotiř pschibohojô, kotřichž řym njëřnowãľ; řich řicžba je njëřpomëřnje wulka a řich mój jara řtrařchnã. řim móžëř řy řlužicž. Wot paradisa řem je tebi móžnosč data, Bože řãřnje řãřpawacž, to řwjate řestrowacž a po řadosčřach řwojeho cžëla řiwny byčž. Žadyn cžlowjeť a řadyn Wóh tebi to njëřãdžëwa. Tn mař řwobodnu wolu. Ša pschibohom móžëř řo rosšbudžicž. Ale Wóh řwarnuj cže pschëd řym. Në, niž pschiboham, ale

2. Bohu temu Rnjesej dyrbiř řy řlužicž. A temu napomina řosua řřraelske džëcži: „Dha bojecže řo nêřko teho Rnjëřã a řlužcže jemu řwëřnje a woprawdže a wostajcže pschibohom.“ A cžehodla dyrbja temu Rnjesej řlužicž? Dofelž Wóh to řebi wot nič žada

a dofelž je Wóh řich bohacže řohnowãľ a řim wjele dobrotu wopokãľ.

D boj tež řy řo, lubn řchëřcžijãno, teho Rnjëřã a řluž jemu řwëřnje a woprawdže. Wóh w njeřëřach je wřchãľ řôn Rnjëř wšchitřich Rnjëřow, wón njëřã řãřnyř dnuřich Bohom męcž pschi řebi. Wón je njeřëřã a řemju a wšchitko, řchtož je, cžiniľ, wón je tež tebe řtworil a řrařnje wuhotowãľ; wón je cže řdžëřčãľ řacž do dženřniřcheho dnja a cže je wřchëř potřëbnosčřu a řiwnosčřu cžëla a řiwjenja bohacže a wřchëdne wobřtarãľ. Wón je to cžiniľ, kaž w 1. artifelu wuřnawãř, bjeřë wřchëřë řwojëřë řařřlužby a dořřojnosčë ř luteje wótzowřteje a bójřteje dobrotu a řmilnosčë. Ša to pať dyrbiř řy jemu řlužicž. Ale wjele wjeřřche a řrařniřche, řacž tute cžëłne dobrotu, řu te duřownë, kotřëž je Wóh řwojëř duřchi wopokãľ. Wn řtejimn řiřchcže w hodownym cžãřu, kotřiz řo ř dženřniřchëř njedzëlu řlôncži. Šodn řu nam řãřo pschipowjedãľ, řo je na řym řo řjewila ta luboscž Božã ř nam, řo Wóh řwojëřo jënicžřëho narodžëneho Šřyna je do řwëta pöřãľ, řo byčřimn pschëř njëřo řiwni byli. To najlubřche, řchtož Wóh mëřëřche, je wón řa tebe do řubjenřtwa, do řmjercže dãľ. A řëřuř, řôn Šřyn Božï, je njëřľ řhudobu, řãřjenje a pschëřcžëħãnje, boloscže a řmjercž řřlôřniřã na řchžiu, řo by cže wumohl, wãřbowãľ a dobyľ wot wšchitřich řřëchow, wot řmjercže a wot cžertowřteje mořy, řo by cže ř Bohom wujedãľ a cže řbóžneho cžiniľ. A tuto řřë řohnowanje, kotřëž je řëřuř tebi dobyľ, pöřřicžã Wóh cži pschëř řwjateho Duřã. řôn je cže ř řbóžnosčëři pöřwôľãľ pschëř to, řo je tebi powjedãľ wo Bohu a řbóžniřu, řôn je pãľãľ cže rosšwëcžicž wo řwojim řëřchnym řãžënjju, wo jënicžřim pucžu ř wuřřhowãnjju, řôn je řo pãřowãľ cže wuřřwecžicž, to řëřã cže pschëd Bohom wuřprow-řnicž, řãľ řo Wóh njëřlãda na řwoje řřëchi, ale na draštu Řhřřřtuřrowëřë pãřwôřcže, ř kotřëř řu wobřëřãny, řdnž do řëřuřã wëřřch; řôn chze cže w tutej wëřje řdžëřčëč řacž do řwojëřo řónza a cže potom dowjeřč do njëřjëřřëho řaja. Pohladaj do řwojëřo řiwjenja! Řãľ wjele dobrotow je Wóh cži na cžële a na duřchi wopokãľowãľ, řãľ bohacže je tebi řwoju řnadu pöřřicžãľ, řãľ dživnje je wón tebe wodžil, řo by cže ř řebi wãřil. Tutemu Bohu dyrbiř řy řlužicž. Móže řa tebe cžëřřko byčž, řo řa njëřo rosšbudžicž? Wóh cže njëřnuřuje. Tn móžëř řebi wubjeřãľ, komuž chzeř řlužicž: pschiboham abo Bohu temu Rnjesej. Ale řa jëneho wot njëřu dyrbiř řo rosšbudžicž. Dwëmaj řnjëřowãľ njemóžëř řlužicž; řy njemóžëř řchëřcžijãn a pohan byčž. Šchtož njëřë řã Bohã, řôn je pschëcžiwô njemu. Duž wopomãľ řwëřu, řchto ř řwojemu řbožu řluřchã a

3. řlub' kaž řosua: řã pať a mój dom chzemy temu Rnjesej řlužicž. Š tutymi słowami řtupi řosua řřëřem u řřraelsřem u řdu nãřchëcžiwô a praji: řdn byřchcže řy wšchitzn řebi pschibohom řã řwojich řnjëřow wubřali, řã chžu temu Rnjesej řlužicž, řã a mój dom.

Řãľ njëřlãdaj tež řy na to, komuž dnuřny řlužã, ale řluž Bohu temu Rnjesej. Tu řo njëřëdã wo řbože dnuřich, ale wo řwoje wëcžne řbože. Šchto pať řëřã: temu Rnjesej řlužicž? To pãřnje, řchtož ř temu řluřchã, je wëřã do řëřow Řhřřřřã. Ničtô njemóže Bohu řpôdôbnje řlužicž, řdnž do řëřuřã njëřwëři. Řãľ řucže pať kaž móže wón ř řãwôřom prajicž: „Šchtož řiwny řřym w cžële, to řřym řiwny wë řwëřje do Šřyna Božëho“ (Gal. 2, 20), řluži wón Bohu. A řchtož wëři, řôn lubuje Bohã, řôn móže ř řëřřrom wuřnacž: Rnjëřë, řy wëřch, řo řã cže lubuju. A řchtož Bohã lubuje, řôn řinaľ njemóže, řacž řwojëřo bližřchëho lubowãľ. A to je luboscž ř Bohu, řo řëřo řãřnje džëřřimn. Šchtož Bohã lubuje, řôn řo pãřujuje, jemu pöřřluchãľ a řëřo wolu dopjëlnicž, řôn řlãda řo wřchëho, ř cžimž mohľ řëřo řrudžicž a rosšňëwãľ.

Ale dořč njëřë, řo řy řãľ Bohu řlužãřch, në, tež řwój dom dyrbi temu Rnjesej řlužicž. A řwojemu dõmej řluřchã řwojã řona, kotřiz dyrbiř lubowãľ, řãľ je Řhřřřřuř lubowãľ tu řmëřnu; řwoje džëcži, kotřëž je Wóh tebi dowëřil, řo by je jemu wocžãħnyľ;

twoja czeleď, sa kotruž dhrbisch tež junu rachnowanje dacž. Twoja ģwjata pschibluschnosć je, so tať wjele, kaž je na tebi, na to hladasch, so wschitzy twoji domjazy pobožne khesesczjaniske žiwjenje wjedu k czeščzi Boha teho Knjesa.

Duž wubjeť ģebi dženģa, komuž chzesch ģlužicž. Ale prjedy hacž ģo rosģubdžisch, wotmolw mi hiščezje na to praschenje: Esy ty hdy ģlyšchal, so je někomu w ģmjertnej hodžinje žel bylo, so je temu Knjesej ģlužič? ģamjen.

M. w B.

Ja a mój dom chzemy temu Knjesej ģlužicž.

(Spitta.)

Jofua 24, 15.

Ja a mój dom ģmty hotowi
 Wščě žive dny, o Knjeze, cži
 Nětť s cžělom, s duschu ģlužicž.
 Nasch bycz Knjes w naschim domje ģam,
 Epožcz k temu žohnowanje nam,
 So mohli swólnje ģlužicž.
 Cžit s naš woģadu ty maľu
 Cžistu, prawu
 Tudy ģebi;
 Njecz ģo lubi jeno tebi.

Njecz je, psches ģłowo dželawy,
 Tež stajnje twój Duch pomozny
 We wschittich duschow w domje!
 Tw'e ģłowo ģwěcz kaž ģłoncžko nam,
 So njeby zenje ģwětlo nam
 Tu pobrachnylo w domje.
 Daj twój khlěb nam s njebyeš dele,
 Sdyž ģo wjele
 Wědžicž mamy;
 Wěsch wschal, so ģo tebi damy.

Něr wulij twój na tutón dom,
 Na wschěch, kiž ģu tu s bydlenjom,
 We wěrje wschal naš swjasaj;
 Daj stajnje nam we lubosćzi
 Bycz k sečerpliwosćzi hotowi,
 Pschez' ponižnosć nam kasaj.
 Lubosć siewij kóžda duscha,
 Kaž ģo ģluschy;
 Tu ģej hladasch
 A wot ģwojich pschezjo žadasch.

Njecz dom nasch je tu sčozeny
 Na twoju lubosć jenicžy
 A twoju ģwjatu radu.
 Tež daj nam w nóznej cžěmnosćzi
 Na twoju pomoz hladaczi,
 Na twoju ģwěrnju hnadu.
 W horju sbóžni sawostamy,
 Pschepodamy
 Duschu tebi,
 Scžerpnosć wuprošymy ģebi.

Dasch cžasne sbože do doma,
 Dha wostań wonfacy hordosć wscha;
 A njej bohatswo naš iščezuje;
 Sdyž wutroba njej' ponižna,
 Sdyž s lóschami ģo pjelni wscha,
 Dha lěpsche pobrachuje:

ģnady polnosć měrna, rjana,
 Požadana,
 Kotruž tudy
 Njem'ža dacž mi ģwěta ludy.

A napoģledku najwjazy
 Sa ģwój dom wo to prošymy:
 So twój duch knjeistwo směje.
 Tón wschitko derje wutwjedže
 A dobry rosčasowat je,
 Wščěch s lubosćzu tu šrěje.
 Daj nam joh', hacž pucžujemy,
 Wucžehnjemy,
 A tebi džemy,
 Twoju khwaltu sanjeģemy.

Jurij Bróšť.

Móz biblije.

Tedyn młody cžłowjeť běsche ģo do brějdowanja dal a džitwje, njerodne žiwjenje wjedžische. Wón wjeczor husto jara posdže wu-
 wostawasche a na napominanje ģwojeho khesesczjaniskeho nana nje-
 džitwasche. ģižom bijesche jednacze, bijesche dwanacze, a pschezo
 hiščezje domach podarmo na jeho wróczbu cžakachu. Stóncžnje s nim
 k najhórschemu dóndže. Nan ģwojemu ģynei wotrěča, so ma jeho
 dom wopuschczicž, abo porjadne žiwjenje wjesč. Esyn ģwoje stare
 pucze kłodžesche, wot starscheju precž cžehnische a ģo wjekelesche,
 so běsche wot wobczěžnych wobhrodow wuģwobodženy. Wórsy na
 to ģo wón druhim lohkomyģlnym młodženzam pschitowaršchi, wu-
 ģměšchesche kaž woni nábožinu a puschczi wschitke wucžby starscheju
 do powětra. Ale modlitwy starscheju jeho pschewodžachu a buchju
 spodžiwnje wuģlyschane. Sato ģo wón jenu nóz dolho bjes spanja
 we ložu walesche, jeho ta myšl njepuschczi: Kať, jeli-so biblija tola
 wěrnosć wopšhija? Sato bu džen, wón sa bibliju pschimasche,
 cžitasche a wobhonjesche ģo wschědnje w njej. A hlej, biblija ģo
 jeho wutroby jimasche, wón w njej ģłowo žiwjenja namala, bu
 pak tež wo hrěschnosćzi ģwojeho dotalnego žiwjenja pschewědcženy.
 Wón spóšna ģwoju njeđakownosć napšchecžiwjo ģwojimaj starschi-
 maj a ģwój hrěch pschecžiwjo Bohu, haj, namala pucž k Sbóžnikaj,
 tať so bu wot tejele hodžiny ģem jeho žiwjenje temu runje sna-
 pschecžne, kotrež běsche prjedy wjedť. F.

Móz hrěcha a jeho msda.

Wěrna podawisna se sańdženeho cžaska.

Běsche tlecžu njedželu po Szwjatej Trojizy, cžěmny džen junija
 w tšizeczich lětach sańdženeho lětstotetka. Zarat Kamjeniz bē w zyrkwi
 Szwjateho Pětra w ģamburgu wutrobu-hnujaze předomanje wo
 „shubjenej wozny“ a wo „shubjenym kroschu“ dđeržal. S zyrkwe
 domoj duzy ģo Kamjenizej sčasche, so sa nim něchtó stupa; stóncžnje
 ģo wobhladnywschi widži njedaloťo ģebje njesnateho cžłowjeka,
 kotrehož ģamny napohlad jeho do hrosy staji.

Wón bē něhdže 35 lět stary a ģrěnjeje wulkosćze; jeho wo-
 blicžo s wótrymy twjerdyimi cžahami běsche s cžerwjenej brodu sa-
 rosćzene, jeho wlošy na hłowje, kotraž bē s niskim schěroto-kromatym
 klobukom pokryta, běchu teje ģameje barby. Drasta zuseho ģo tej
 runasche, kajkuž ju kóžnizy nošcha. Kamjeniz hnydom saģo dale
 khwatasche, ģo hańbujjo, so bē ģo cžłowjeka, nje wjedžo kajseje pschi-
 cžiny dla, nabojať.

Pědma bē do ģwojeje stwy stupil a ģo mēschniku ģutnju
 wuģleť, dha ģo wo durje klapasche. Na jeho „nuts!“ njesnaty
 saptupi. Wón pschi durjacy stejo wosta a ģwój klobuk w rukomaj
 wjerečo ani ģłowa njepraji. Zarat s jenej ruku na ģwój lěhanski

stol seprjeny, zusbniča wot wješčka głowy hačž k nohomaj dele wobhladowašče a ho i twjerdym głoŝom praščešče:

„Ščo wj seže a ščo waŝ te mni wjedže?“

„Sa Čžornaf rěkam“, wón i krótka wotmolwi, i woczomaj k semi hladajo, „šym ta šhubjena wozza a tón šhubjenty krosch, wo kotrymž seže dženska předowali.“

Na fłowach, a wošebje na swufu, i kotrymž ho rěčach, Kamjeniz spósna, so ma roskateho hrěšnika psched šobu. Strach, kotryž bě jeho wobjač, hdyž přeni krócž zuseho wuhlada, ho do wutrobneho wješela nad pokutnym pscheměni; farač ho k njemu i luboščiwymi, dowěru wobudžajnymi fłowami wobroczi a jeho praščešče, ho pódla njeho na stol šynycž.

„Niz šedžo, wyškolodostojny knježe“, zusy praji, „jeno stejo čžu wam šwoju wutrobu wotewričž, hdyž čžecže spowjedanje mojich hrěchow šlyšecž. Wy seže prawy klucž k mojim najšlubšchim potajnosčizam namafali! Čžecže na mnje pošluchacž, čžecže mje šhubjeneho čžlowjeka wumóž?“

„Sa niz, ja to njemóžu“, jeho farač w rěči pschetorže, „tola čžu waŝ k temu pokafacž, kotryž to móže!“

„Tak wšchač to měnju!“ Čžornaf i nowa šapocža. „Tola hdy bych wam něščo šžělil, ščtož by waŝ šlubo rošhoriko, ščtož šačon čžežo khosta, byščeže mje wy pscheradžicž dyrbjeli?“

Ššchi tyčle fłowach ho duchowneho šašo hroša mozowašče. Na šwojeho hošča se strachom hladajo, štupi krocžel nafad a ho praščešče:

„Šče dha tajki wulki hrěšnik?“

„Wulki abo mały“, wotmolwi tamny, „džiwa ho na to, hdyž čžu wumoženy byčž? Šdyž ho i tym tak ma, dyrbju ho wotšalicž.“

Čžornaf ho šawróčiwšchi i durjemi won štupašče. Kamjeniz ša nim bėžešče, a jeho ša ruku pschimnyšchi, jeho do jštwy čžehnišče.

„Nihdy niz!“ wón i krutym głoŝom šawoła, zuseho na stol dele kłócžo: „Wy tu wostanjecže a šebi pomhacž dacže! Hačž šu hrěchi wulke abo małe, na to Wóh w njebjěšach njehlada; tola mi ničžo šamjelčicž nješmécže, pschetož ščtož mi šamjelčicže, to tež jemu šamjelčicže, a to wón njewoda.“

„Šatajicž ničžo nochžu!“ Čžornaf wobkručowašče; „šym džiwi, šamopašchny čžlowjek a šym wot džěpatych lét w šlužbje hrěcha štal. Šsu-li čžlowjekojo, kotsiž šle čžinja, dofelž dyrbja — nó, dha šym tajki čžlowjek — šym k franjenju šatamany!“

„Še franjenju?“ wospjetowašče Kamjeniz se špodžiwanjom.
(Ššchichodnje dale.)

Štawišna Šhryštufkowneho čžerpjenja.

9.

(Šotracžowanje.)

13. Ššwědženje wšchač jich žyle i jena njebě. —
Najpošles pak dwaj hiščeže wustupiščtaj
Ššwědkaj šehlarnaj, kotrajž wudawaščtaj
Štablafne wěžy;

14. Džěščtaj takle taj: Wón je něhdy prajič:
„Roslamacž móžu Boži šam ja tempjel
A tež šawěšče ša tši dny jón druhi
Šatwaricž šašo.“

15. Ššwědženje pak wšcho njebě hiščeže i jena! —
Wyššchi měšchnik pak na to postanyšchi
Džěšče i praščenjom, kotrež pschedpołož
Šesufej hnešny:

16. Njeprajišch ničžo? Ššto je, ščtož čži ššwědča
Šrosče na tebe? — Tola Šesuf nima
Ničžo, k šlafnjenju ho nětk wotmjelčžazy,
Wotmolwicž jemu.

17. Wospjet woprašča jeho wyššchi měšchnik:
Šsy dha ty Šhryštuf, Boži Šsyn, woprawdže? —
Tebe šarocžam ja pschi žiwym Bohu,
Šo by nam prajič,

18. Hačž šam tónle šy?! — Na čžo Šesuf džěšče:
Ššym ja tónšamy! — A se špodžiwanjom
Woni wšchitzy nětk i dobom šawoławšchi:
Šhryštuf šy?! — džachu.

19. To nam tola praj! — Šle wón k nim džěšče:
Šowěm wam runje, wy jo njevěricže,
Šdyž pak praščam waŝ, rěčecž nješechžecže
Šni mje puščžicž;

20. Tola praju wam: Ššo nětk wěšče štanje;
Šudžecže widžecž, šo Šsyn čžlowški šedži
Š Božej prawizy a šo pschišdže
Š njebjěškej možu! —
(Ššchichodnje dale.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— W Budyščinje ho špiritistoj žibaja a pytaja, ludži psches pschednošchi na ho čžahnyčž. Woni wučža, šo móža čžlowjekojo psches tak mjenowane medie (to šu čžlowjekojo, kotsiž maja po jich wudawanju móž k temu w šebi) i duchami šemrjetych wobkhadžecž a ho rošrěčecž. Wjy lubych Ššerbow na nich šedžblimych čžinimy, šo njebyčhu ho do šncžow tutych šawjednych nješšesčžijanskich wučžbow čžahnyčž dali. Ššchetož wěšo ma to něščo šawjedžaze na šebi, hdy by mohł čžlowjek i tymi šwojimi, kiž šu jemu psches šmjercž wšacži, ho rošrěčžowacž mohł. Wučžba špiritistow je žyle pschecžiwu ššesčžijanstwu a wjedže wrócžo do pohanskeje pschiwěry. Woni ššawnje w šwojich nowinach pišaja, šo woni Božu šwžatu Trojizu přēja a jenož šamu jenu bójštu móž pschipošnavaja. Š temu my wěmy se rta naščeho Šbóžnika, šo je twjerdžišna wobtwjerdžena mješ tym měštom, hdyž šu šemrjete dušče, a mješ nami, kiž my šmy na semi a šo my tam a woni k nam pschičž njemóža hačž na džěň horjestanjenja, hdyž budža šbóžne dušče šjednocžene. A nětko ho tucži špiritistoj ššhrobla, do Božeho prawa pschimacž a šebi po šwojej woli dušče k šebi ššafaja, kotrež dyrbja i nimi ho rošrěčžowacž, hdyž ho špiritistam ššdanje. To je šamo tež pschecžiwu rošomej. Duž hladajecže ho tejele nješšesčžijanskeje nje-rošomneje wučžby špiritistow.

— W Portugalskej je ho šašdženu šobotu žalofny nješkutk štal. Šdyž kralowška šwóžba psches měšto Ššhabon do kralowšeho hroda jědžěšče, na dobo mužoj i ššělbami i luda wustupičhu a do kralowškeje šwóžby ššělach. Ššal bu dwóžy trječeny a běšče hnydom morwy, a kronprynž, šmjercž šranjeny, tež ša krótki čžaf mudycha. Tež mšóšchi prynž Manuel bu šranjeny. W Portugalskej běšče wšchač dlějšchi čžaf powróčžaze ššibanje, dofelž běšče ššal šejm roš-puščžič i hjes njeho knježěšče. Š njebjěšam woła pak tajka ššóščž, hdyž lud ho tak daloko ššabudži, šo šwoju ruku poššěhnyje pschecžiwu kónowanym knježerjam, kotsiž šu wot Boha na jich měštno ššajeni.